

logična mesečeva teorija

Še danes na večini univerz in v knjigah lahko slišimo ali preberemo o Mesecu približno tole: Mesec, naš edini naravni satelit, se je odtrgal od Zemlje, ali pa je po najnovejših odkritjih pohitel iz vesolja pred nekaj milijardami let. Je okrogle oblike, kroži na približni oddaljenosti 380.000 km od Zemlje. Specifično gostoto ima presenetljivo majhno, 3,3 g/cm³, spektografske meritve kažejo, da je hladen, zaradi premajhne mase nima in ne more imeti atmosfere. Na svoji površini ima veliko število kraterjev s premerov od nekaj milimetrov do nekaj sto kilometrov, od katerih je večina vulkanskega izvora, drugi pa so posledica meteoritskega bombardiranja.

To je približna vsebina dosedanjih trditev o Mesecu. Želel bi podati nekaj že znanih trditev, ki skoraj vse omenjene podatke postavljajo pod vprašaj!

Upravičeno dvomim v teorijo, po kateri je Mesec nastal iz plinov, ki so krožili okoli Sonca na približni razdalji 150 milijonov kilometrov. Še manj pa je verjetna hipoteza, po kateri je Mesec »priplaval« v naše osončje po eksploziji neke zvezde v naši galaksiji. Če izračunamo približno Mesečevo maso in hitrost, s katero se je ta masa morala gibati, nato pa poizkusimo takšen objekt »satelitizirati« v Zemljino tirnico, pridemo do rezultata, ob katerem začnemo močno dvomiti v takšno možnost, razen če na Mesecu ne bi obstajali nekakšni »zaviralni« ali »satelitizacijski« motorji. Ker vemo, da jih Mesec nima, ostane dejstvo, da obstoji zelo majhna možnost, da bi se Mesec lahko satelitiziral v Zemljini tirnici, nikakor pa se ne bi mogel satelitizirati na tako simetrični tirnici kakšno ima danes. Iz istih razlogov sem mnenja, da se je Mesec z eksplozijo plinastih mas odtrgal od Zemlje in se satelitiziral na tirnici, proporcionalni njegovi tedanji masi in hitrosti, ki jo je dobil pri eksploziji. Dokaj zanesljivo lahko trdim, da je ta tirnica v začetku bila močno elipsasta in da Mesečeva površina še ni bila shlajena ali formirana. V poznejših odstavkih bom pojasnil, zakaj se večina strokovnjakov ne strinja s to teorijo in tudi to, kako je bilo možno, da je v času veliko milijonov let prišlo do zmanjševanja razlik na relaciji apogej – perigej, da

se je torej elipsasta tirnica skrajšala in postala skoraj okrogla. Naj poudarim še to, da je na začetku, zaradi elipsaste tirnice, Mesec moral imeti izredno močan gravitacijski vpliv, na formiranje geoloških struktur na Zemlji.

Zelo naivne se mi zdijo trditve o vulkanskem ali meteoritskem izvoru tako imenovanih Mesečevih kraterjev. Če bi postavili enega od aktivno delujočih zemeljskih vulkanov na Mesec in ga opazovali, bi bili presenečeni: vulkan, zelo aktiven na Zemlji, na Mesecu ne bo deloval. Takoj, ko pride razžarjena vulkanska masa v stik z vakuumom, ki obkroža Mesečevo površino, prihaja do skoraj trenutnega izhlapevanja plinov iz vulkanske snovi, ker pa ima izhlapevanje za posledico ohlajevanje, se bo vulkan umiril v relativno kratkem času; v nekaterih primerih – kar je odvisno od vulkanskega sestava – pa se bo tudi ohladil.

Analizirajmo sedaj možnost, da so vse tiste milijarde kraterjev nastale kot posledica meteoritskega bombardiranja v času več milijonov let!

Splošno je znano, da gibanja meteoritov, kometov in vseh ostalih objektov v vesolju, podlegajo določenim fizikalnim in gravitacijskim zakonom. Če jih upoštevamo, je skoraj popolnoma nemogoče, da kakršen koli objekt, ki se giblje v vesolju, pade navpično na neko telo, ki ima lastno gravitacijo, saj je tirnica njegovega gibanja zaradi lastne kinetične energije tangencialna na vpadno površino. Konkretno, rezultat padca kometa ali meteorita na Mesečevo površino nikakor ne bi mogel biti popolnoma pravilno okrogli krater, temveč dolga brazda po površini, ki se končuje s kupi ostankov projektila – meteorja! Poleg tega je znano, da na Mesecu obstoje kraterji, ki imajo po 150 in več kilometrov v premeru. Če izračunamo kinetično energijo projektila, ki ima specifično gostoto približno 5 g/cm³, premer 100 km in hitrost, ki lahko dosega tudi 200.000 km/h, pridemo do rezultata, da je Mesečeva masa nekaj krat premajhna, da bi lahko resneje vplivala na njegovo trajektorijo, kaj šele, da

bi ga privlekla. Vzemimo sedaj možnost, pa čeprav je to popolnoma neverjetno, da je omenjeni projekt il izstreljen in usmerjen proti Mesecu izredno natančno, tako natančno, da je kljub Mesečevi in Zemljini gravitaciji udaril na površino Meseca pod kotom 90 stopinj. Če izmerimo krater, ki naj bi nastal od te strahotne kinetične eksplozije, lahko ugotovimo, da je njegova globina štiri do petkrat večja od njegovega premera, kar pa ni v sorazmerju z Mesečevimi kraterji, katerih premer je nekajkrat večji od globine. Poglejmo še podatke NASA o povprečni gostoti meteoritskega »dežja« in ugotovili bomo, da bi moral biti Mesec vsaj nekajkrat starejši od Zemlje, da bi sploh lahko »dočakal« bombardiranje tolikšnega števila meteoritov. Pa čeprav bi se to zgodilo, bi morala biti večina Mesečeva površine izbrazdana ali zorana, tako da bi raziskovalci samo kot posebnost odkrili kakšen osamljen, pravilno okrogel krater.

Preden začnem razvijati zame edino sprejemljivo teorijo o Mesecu, želim opozoriti bralce še na nekatere anomalije, ki že desetletja razburjajo duhove v znanstvenih krogih.

Naj začnem z že omenjeno Mesečevo »težo«. Če vzamemo, da je kubični meter Mesečeve mase v povprečju enako težak kot kubični meter zemeljske mase in poizkusimo s podatkom o premeru Meseca izračunati njegov kompletni volumen in težo, pridemo do neverjetnega rezultata! Mesec je, enostavno povedano, preveč »lahek«! Ker so v proračunih gravitacijskih ravnotežij masa, hitrost in razdalja osnovne komponente in ker poznamo razdaljo ter hitrost Meseca, lahko izračunamo njegovo težo v celoti. Če po tej metodi izračunamo še povprečno gostoto, pridemo do presenetljivega rezultata: povprečna gostota Meseca je približno $3,3 \text{ g/cm}^3$, kar je precej manj od zemeljske, ki znaša $5,5 \text{ g/cm}^3$. Iz rezultatov teh izračunov izhajata dve možnosti:

1. Mesec je sestavljen iz nam neznanih materialov, ki imajo nenavadno majhno specifično težo.
2. Mesec je v svoji notranjosti dobesedno votel

Gravitacijski izračuni kažejo, da bi – če nobena od teh dveh teorij ni točna – moral imeti Mesec dosti bistveno drugačno tirnico. Poleg te nelogičnosti naj omenim še nekatere:

- Eksplozivno bleščečo svetlobo, ki se občasno pojavlja na nekaterih predelih Meseca.
- Pojav tako imenovanih Mesečevih »kupol« okroglih izboklin premera 200 – 800 metrov.
- Odkrivanje navzkrižnih grebenov, ki niso mogli nastati kot posledica geoloških gubanj Mesečeve površine, saj geološki val gubanja

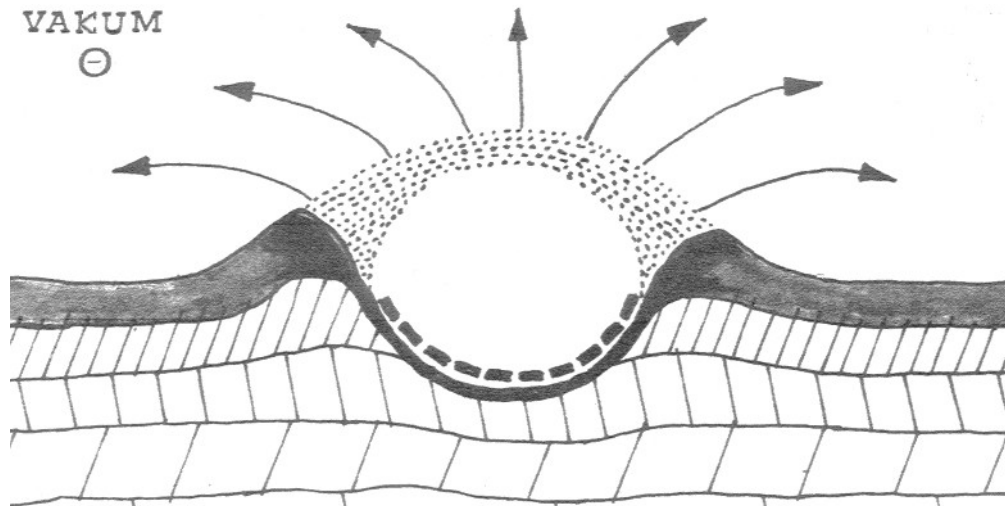
vedno ruši prej postavljeni vzdolžni greben in gradi novega, prečnega v odnosu na svojo smer.

O vseh teh in o mnogih drugih nelogičnostih, ki že desetletja begajo znanstvenike, bom poizkusil dati pojasnilo v tej teoriji. Še danes ne vemo kako veliko je v resnici vesolje, vemo pa, da povsod, tudi v njegovih najbolj oddaljenih kotih, veljajo enaki zakoni fizike in logike. Zato sem teorijo, o kateri govorim v nadaljevanju tega članka, imenoval »logična mesečeva teorija«.

Kot sem že omenil, se ne strinjam s hipotezo, da je Mesec »priletel« s tirnice okoli Sonca, temveč sem mnenja, da se je z energijo eksplozije plinastih mas odtrgal od Zemlje in se utiril na orbiti proporcionalni njegovi tedanji masi in hitrosti, pridobljeni z eksplozijo. Tako smo dobili Mesec, sestavljen iz razžarjene zmesi plinov in ostalih snovi, ter Zemljo, sestavljeno iz približno istih snovi. Takoj na začetku je med njima obstajal samo ena, toda odločilna razlika, ki je pogojevala popolnoma drugačen potek razvoju, ohlajevanju in formiranju Mesečeve in Zemljine strukture. Mesec je imel takoj na začetku manjšo maso od Zemlje! Manjša Mesečeva masa je bila vzrok, da Mesec nikoli ni imel atmosfere, ker so se vsi plini, ki so se reducirali s površine, zaradi premajhne gravitacije razblinili v vesolju. Zaradi manjše mase se je torej, Mesec hitreje ohlajeval kot Zemlja. Ta proces ohlajevanja so pospeševali hitro izhlapevajoči plini. Ker pa vemo, da vsako izhlapevanje povzroča ohlajevanje površine s katere izhlapevanje poteka, lahko ugotovimo, da se je na Mesecu relativno hitro formirala tanka in trdna, shlajena površina. V tem procesu, ki je trajal veliko milijonov let, so ogromne količine plinov izhlapele s površja, s tem pa se je kompletna Mesečeva masa seveda počasi zmanjševala. Posledica zmanjševanja mase je bil sprememba Mesečeve tirnice, torej oddaljevanje od Zemlje. Do menjave oblike tirnice, iz močno elipsaste v skoraj okroglo, je prišlo zato, ker je na izhlapevanje plinov delno vplivala tudi Zemljina gravitacija.

Ker je bil njen vpliv na Mesec in na mase plinov odvisen od razdalje in hitrosti gibanja Meseca, je Zemlja na Mesec vplivala kot nekakšen regulator, ki v določenih točkah na tirnici povzroča večje oddajanje plinov kot sicer, s tem pa nesimetrično spreminja maso in hitrost. Posledica tega je počasno, več milijonov let trajajoče spreminjanje oblike tirnice iz elipsaste v skoraj okroglo, pri kateri je vpliv zemeljske gravitacije skoraj izenačen v vseh točkah na tirnici.

Da bi bolje razumeli poznejše dogajanje in njihove posledice, pogledajmo, kako se je formirala površina na Zemlji. Zelo visoka temperatura je v začetku pogojevala skoraj popolno homogenost razžarjenih

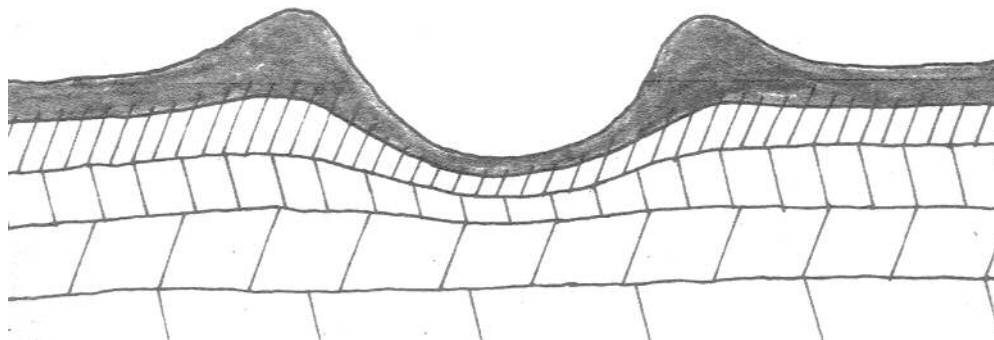
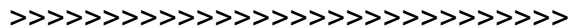
Skica 4 – eksplozivni efekt izhlapevanja plina v vakuumu

Ker je mehur zaradi iztisnih sil dobesedno komprimiran, okoli površja Meseca pa je vakuum, prihaja skoraj trenutno do tako imenovane »eksplozije izhlapevanja«, pri kateri se komprimiran plin eksplozivno širi v vakuum. Poglejmo kakšne bi bile posledice takšne eksplozije:

1. Zgornji del kupolaste vzbokline je s strahotno močjo radialno raztrgan in odvržen;

2. Na spodnjem delu mehurja, ki se je nahajal v še ne ohlajeni masi, se je – zaradi učinka izhlapevanja – do sedaj nestrjena masa ohladila, strdila in vezala na zgornje strjene plasti!

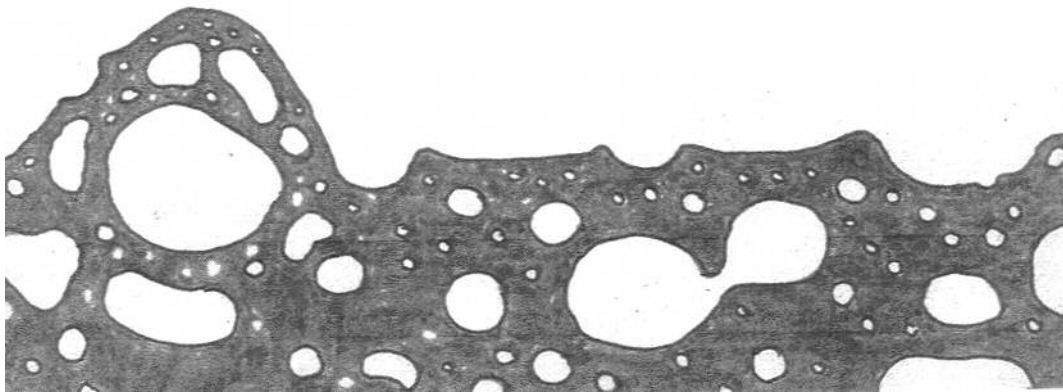
Naslednja 5. skica ne potrebuje pojasnila. Kot rezultat celega procesa smo dobili avtentičen Mesečev krater, ki ima lahko premer od nekaj mikronov do nekaj sto kilometrov.

Skica 5

Ugotovimo torej: zaradi manjših gravitacijskih sil so bile vzgonske potisne sile mehurjev na Mesecu manjše kot tiste na Zemlji. Če upoštevamo še dejstvo, da se je Mesec hitreje ohlajeval, se nahajamo pred novim vprašanjem: Ali ni proces iztiskanja mehurjev zaradi prehitrega ohlajevanja trajal tako malo časa, seveda astronomsko malo, da se vsi mehurji enostavno niso prebili na površje, ampak so mnogi v procesu ohlajevanja ostali strnjeni v notranjosti površine?

Če povežemo to vprašanje z vprašanjem kompletne Mesečeve teže, dobimo odgovor, da leži cela Mesečeva površina na ogromnem številu strnjenih plinastih mehurjev različnih premerov, tako, da pri seizmološkem ali umetnem potresu vibrira kakor zategnjena koža na tolkalu. Iz tega sledi možnost, da je Mesečeva površina, ki leži tako rekoč na »zračni blazini«, tako dober termični izolator, da se Mesec, vkljub majhni masi, v svoji globoki notranjosti še ni ohladil. Na skici št. 6 je prikazan približen globinski prerez Mesečeve površine.

Skica 6 – globinski prerez Mesečeve površine, ki leži na številnih strjenih mehurjih.

Menim, da Mesec ni nikakršna izjema in da se je isti proces, samo v bolj blagi obliki, dogajal tudi na Marsu in od tod na tem planetu sorazmerno veliko število kraterjev. Na Zemlji zaradi visokega atmosferskega pritiska mehurji niso izhlapevali eksplozivno kot na Mesecu, ki sploh nima atmosfere, Mars, ki ima dosti manjšo maso kot Zemlja, pa ima tudi atmosferski pritisk nekajkrat manjši. Zato je število kraterjev na kvadratni kilometer tamkaj dosti manjše kakor na Mesecu.

V naslednjih vrsticah ne nameravam podajati novih dokazov ali variant te teorije. Navedel bom le nekaj podatkov, ki so bili objavljeni po vrnitvi misij »Apollo« z Meseca:

1. V površinskih kameninah, ki so jih prinesli z Meseca, so odkrili strjene mehurje plinov.
2. Ionizacijski indikator, ki ga je na Mesecu postavila posadka »Apolla 14«, je dne 22. februarja 1971 leta, zabeležil dva močna izbruha plinov. Pojasnilo najdemo v veliki specifični obremenitvi tal pri startu mesečevega modula, ob čemer je prišlo do pokanja Mesečeve površine, skozi razpoke

pa je plin iz strjenih mehurjev uhajal na površje.

3. Nepojasnjene dolge oscilacije Mesečevih tal po padcu »lunarnega modula«.
4. Nenavadno velika količina Mesečevega prahu, ki ne more biti zunanjega izvora, ker analize kažejo, da je njegova vsebinska sestava podobna sestavi trdih tal, na katerih se nahaja. Dejansko je prah na mesecu del površine, ki o ga mehurji pri svoji sprostitvi raztrgali in odvrgli.

Menim, da bi lahko navedel še veliko primerov, ob katerih so znanstveniki, upoštevali stare teorije o Mesecu, naleteli na nepojasnjene probleme, ki jih lahko razložimo, če poiščemo njihovo rešitev v okvirih te teorije.

Vsa ta spoznanja odpirajo pred nami nove horizonte in perspektive. V kolikor bodo v doglednem času rešeni problemi cenejšega transporta bo v mehurje, v notranjosti Meseca, mogoče naseliti znanstvenike, turiste in celo bolnike.

V. Markovič